

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Ἡ Γ' Κυριακή τῶν Νηστειῶν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὡς ἡ Κυριακή τῆς προσκυνήσεως τοῦ τιμίου καί ζωποιοῦ Σταυροῦ διά τήν ἐνίσχυσιν πρὸς συνέχισιν τῆς ἀσκήσεως τῆς νηστείας, ἐορτάζεται εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων εἰς τὰς Μονάς καί τοὺς Ναοὺς αὐτοῦ, κυρίως ὅμως ὡς Παρρησία μέ πᾶσαν μαγαλοπρέπειαν εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως. Συμφώνως πρὸς τήν τάξιν ταύτην ἐωρτάσθη καί ἐφέτος ἡ ἐν λόγῳ μεγάλη ἐορτή διά τῆς ἀναγνώσεως τῆς θ' ὥρας εἰς τόν Μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης τήν Κυριακὴν, 14ην /27ην Μαρτίου 2011. Αὕτη εἶναι ἡ τάξις τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, ἀφ' ἐνὸς μὲν διά νά δηλώνεται διά τῆς θ' ὥρας ἡ Μοναστηριακὴ ιδιότης αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου διά τῆς συμμετοχῆς αὐτῆς ἐν συνεχείᾳ εἰς τόν Ἑσπερινόν ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως νά δηλώνεται ἡ ιδιότης αὐτῆς ὡς φρουροῦ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων.

Μετά τήν ἀνάγνωσιν τῆς θ' ὥρας τῶν κωδῶνων κρουομένων πανηγυρικῶς εἰς τόν Ἀγιοταφίτικόν ἐμβατήριον ρυθμόν. ἐγένετο ἡ κάθοδος διά τῆς χριστιανικῆς ὁδοῦ εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως. Ἐμπροσθεν τοῦ Προσκυνηματος τῆς Ἀγίας Ἀποκαθλώσεως ἐγένετο ἡ προϋπάντησις τοῦ προεξάρχοντος τοῦ Ἑσπερινοῦ, τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, ἐν συνεχείᾳ τό θυμίαμα ὑπ' Αὐτοῦ, ἡ προσκύνησις ὑπ' Αὐτοῦ καί ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος προσεκύνησε εἰς τόν Πανάγιον Τάφον καί ἐστάθη παρὰ τόν λίθον τοῦ Ἀγγέλου ἕως ὅτου, διερχόμενοι ἐνώπιον Αὐτοῦ καί ὑποκλινόμενοι οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ Ἱερομόναχοι, προσεκύνησαν.

Κατόπιν τούτου ἔλαβε χώραν ὁ Μέγας Ἑσπερινός εἰς τό Καθολικόν μετὰ Μεγάλου θυμιάματος ἔναντι τοῦ Ἀγίου Τάφου ἀνά τὰ προσκυνήματα, τῶν Ἀνοιξανταρίων καί Ἀρτοκλασίας.

Τοῦ Ἑσπερινοῦ τελεσθέντος καί τῶν κωδῶνων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κρουομένων, ἐγένετο ἐπίσημος ἄνοδος πρὸς τό Πατριαρχεῖον.

Τήν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς μετὰ τήν ἀκολουθίαν εἰς τόν μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης τήν 7.00 π.μ. ὥραν, ἐγένετο ἐπίσημος κάθοδος τῶν Ἀγιοταφίτῶν εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄμα τῇ προσκυνήσει τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τήν Ἀγίαν Ἀποκαθήλωσιν καί τόν Πανάγιον Τάφον, ἐγένετο ἡ εἴσοδος εἰς τό Καθολικόν.

Ἐνταῦθα ἐνεδύθη ἡ Α.Θ.Μ., οἱ Ἀρχιερεῖς καί τό Ἱερατεῖον, τῶν σημάντρων κρουομένων. Εὐθύς μετὰ τοῦτο, ἤρξατο ἡ θ. Λειτουργία εἰς τόν Πανάγιον Τάφον προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Θαβωρίου κ. Μεθοδίου καί Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Ἱερομονάχων καί διακόνων καί ψαλλόντων τῶν ἱεροψαλτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ πρωτοψάλτου Ἀρχιμανδρίτη π. Ἀριστοβούλου καί τοῦ Λαμπαδαρίου κ. Χαραλάμπους Βακάκη.

Τῆς θ. Λειτουργίας ἀπολυθείσης, ἐγένετο ἡ λιτανεία, τῶν Ἀρχιερέων καί τῶν Ἱερέων κρατούντων μικροὺς τιμίους σταυροὺς ἀνά χεῖρας, καί τοῦ Μακαριωτάτου

καί τῶν Ἀρχιερέων φερόντων ἐκ περιτροπῆς τόν μέγαλον τίμιον σταυρόν ἐπί κεφαλῆς, τρίς πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου τοῦ Παναγίου Τάφου καί ἅπαξ ἀνά τά Προσκυνήματα, εὐθύς δέ μετὰ ταύτην, ἡ εἴσοδος εἰς τό Καθολικόν, ἐν ᾧ ἐψάλλετο «τίς Θεός Μέγας, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν...».

Μετά τήν ἐπίσημον ἄνοδον εἰς τό Πατριαρχεῖον κατὰ τήν ἐν αὐτῷ δεξίωσιν ὁ Μακαριώτατος προπίνων εἶπε τά κάτωθι:

«Παράδεισος ἄλλος ἐγνώσθη ἡ Ἐκκλησία ὡς πρίν ξύλον ἔχουσα ζωηφόρον, τόν Σταυρόν σου, Κύριε, ἐξ οὗ διά προσψάψεως ἀθανασίας μετέχομεν».

Τό θεῖον μυστήριον τῆς πίστεώς μας, εἰς Χριστόν ἐσταυρωμένον καί ἀναστάντα γίνεται κατανοητόν διά τῆς Ἐκκλησίας καί ἐντός τοῦ χώρου αὐτῆς. Καί τοῦτο διότι ἡ Ἐκκλησία οὕσα τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀναδεικνύεται ὡς ὁ Παράδεισος τοῦ νέου Ἀδάμ, «ξύλον ἔχων ζωηφόρον τοῦ Σταυροῦ αὐτοῦ».

Ἐάν ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἀποτελεῖ μυστήριον μέγα, ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ κατὰ τόν Θεόπνευστον Παῦλον «Ἰουδαίοις μέν σκάνδαλον, Ἑλλήσι δέ μωρίαν». Εἰς δέ τούς πιστεύοντας, εἴτε Ἰουδαῖοι εἶναι, εἴτε Ἕλληνες (εἰδωλολάτραι), ὁ Σταυρός εἶναι Θεοῦ δύνამις, πού ἀναγεννᾷ καί ἀγιάζει καί Θεοῦ σοφία, πού φωτίζει κάθε πιστόν (Ἡ' Κυρ. 1,23-24). «Αὐτοῖς δέ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τέ καί Ἑλλήσι, Χριστόν Θεοῦ δύναμιν καί Θεοῦ σοφίαν».

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὁ Σταυρός, δηλαδή ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ, ἀναβλύζει θείαν δύναμιν καί θείαν σοφίαν, διά τοῦτο τήν προσκύνησιν αὐτοῦ προβάλλει ἡ Ἐκκλησία μας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διανυομένου σταδίου τῆς τεσσαρακονημέρου Νηστείας. «Τοῦ ζωηφόρου σου Σταυροῦ», λέγει ὁ ὑμνωδός, «τήν προσκυνήσιμον χαράν, σήμερον Χριστέ ὑπαντῶντες, προπομπήν ποιούμεθα τοῦ Παναγίου Πάθους σου, ὃ εἰς σωτηρίαν τοῦ κόσμου ἐναπειργάσω Σωτήρ, ὡς παντοδύναμος».

Καί ὧντως εἰς σωτηρίαν τοῦ κόσμου ἐναπειργάσατο τό σταυρικόν αὐτοῦ πάθος ὁ Σωτήρ ἡμῶν Χριστός διότι, κατὰ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν: «Δι' οὐδενός γάρ ἐτέρου ὁ θάνατος κατήργηται, ἡ τοῦ προπάτορος ἀμαρτία λέλυται, ὁ Ἄδης ἐσκύλευται ... εἰ μή διά τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διά σταυροῦ γάρ ταῦτα πάντα κατέρθωται».

Μέ ἄλλα λόγια, διά τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ κατηργήθη ὁ θάνατος τῆς ἀμαρτίας, ὡς κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λεγών, «εἰδότες ὅτι Χριστός ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει, (ἔχομεν δέ τήν πεποίθησιν αὐτήν, διότι γνωρίζομεν ὅτι ὁ Χριστός ἀναστηθεὶς ἐκ νεκρῶν δέν πεθαίνει πλέον, ὁ θάνατος δέν ἔχει πλέον ἐξουσίαν ἐπ' αὐτοῦ καί δέν δύναται νά τόν κυριεύσῃ). (Ρωμ. 6,9).

“Ὅσοι δέ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθημεν, Χριστόν ἐνεδυσάμεθα”, προσθέτει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, παραθέτων τούς λόγους τοῦ Παύλου: “Ὅσοι γάρ ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν, φησὶν ὁ Ἀπόστολος εἰς τόν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν. Χριστός δέ ἐστὶ Θεοῦ δύνამις καί σοφία. Ἰδού ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ ἦτοι ὁ Σταυρός τήν ἐννυπόστατον τοῦ Θεοῦ σοφίαν καί δύναμιν ἡμᾶς περιέβαλε”.

Ἐπειδὴ λοιπόν ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι ὁ Σταυρός, μᾶς περιέβαλε μέ τήν

ένυπόστατον σοφίαν καί δύναμιν τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο καί προσκυνοῦμεν αὐτόν, ἵνα γίνωμεν μέτοχοι τῆς θείας σοφίας καί δυνάμεως.

Κατά τήν σημερινήν ἑορτήν, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός, “τό προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, ἰδοῦ γάρ προσκυνοῦμεν εἰς τόν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου, Κύριε, καί ξύλον σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν, ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνη φιλάνθρωπε”.

Τῇ θείᾳ δυνάμει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀξίωσον ἡμᾶς, Χριστέ, ὅπως ἑορτάσωμεν καί τό μυστικόν Πάσχα, δι’ οὗ ὁ Ἀδάμ ἐπανῆλθεν εἰς τόν Παράδεισον, Ἀμήν. Ἐτη πολλά.

Οὕτως ἔλαβε χώραν ἡ μεγάλη αὕτη ἑορτή εἰς τόν τόπον τῆς σταυρώσεως καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ὑπό τοῦ Πατριαρχείου διὰ τήν στήριξιν τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ καί τόν ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν γένους.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ngg_shortcode_0_placeholder